

Dödzens bitterhet
förvänd i glädie,
wed ...
professoris
primarii uti den
Ko...

Bernstrand, Ericus

1700-1829 81 Cbza Fo1. 1708
Flachsenius

National Library
of Sweden

Dödzens Bitterhet

Förvärd i Glädie/

Med

Kongl. May:z Wår Allernädigste Konungz/ Fordom

Troo-Tienares och Professoris Primarii uti den Kongl.

ACADEMIEN I Åbo/

Den HögEhreWärdige och Höglärde Herrens/

Herr DOCT. JOHANNIS FLACHSENI

Saliga Hådanfärd;

Hwilkens döda Lekamen i Närwaro af en Hög- och Förmäm Församling/

med wederbörlig Heder och Prödnaf uti Åbo Domkyrckia/

den 20 Sept, 4. 1708 begrofs/ der at förwänta Christi

hugneliga Tillkommelse.

5112

Hen gyldne Fredens Pest, en ohörd Martis låga /
Mång' hierte-niupand' daar of mehr än mycket
plåga.
Ach jåmmer / tusend nöd! O swåra synders frucht!
Ach bistra Edeß lag! O hårda himmels tucht!
Men ach! min Klagan will ännu ett annat röra:
Når HERANS Hiord ej får sin Herde mehra höra /
Then af GUD war bekrönt med Wüßdom / Namn / och Flüt /
Med Fromhet / dagar mång / med Gåfwor / Råd / och Rigt.
Som wiste wål den Konst / at röda GUDS Församling /
Och effter hwars behof / närm' st följa hans besalning /
Som lärde Mufers Foleß / och them wål förde an;
Men ach! at Döden och sitt Ros i Honom fann!
Elisa gret sin Faar: Wij gråtom också billigt /
Wår Forman / then of stedz har ålßat mehr än willigt /
O sorg-bemirrat stund! O stranga Parcens haat!
Ehwart wij wånde of / så spörs / han of förgaat.
The fromme Sialar / af then Christeliga Stara /
Han mesterligen lärde / förmåcka nu en fahra;
En Paulus med sin Sorg / Johannes med sin Tröst /
Them öfwer gifwit haar: och hwar hörs nu hans röst?
Clienter, Wänner och / fast ymnigt tårar giuta /
At the ej mehra så / hans gunst och sällskap niuta:
Mehre sorglig klagan hörs / när man sig wånner till
Des i sorg sänckte FRI / som ej hugswalas will;
Ty Hon af himlen sielf en aga måst erfahra /
At Graßwen skall thes hägn och husmud så förwara:
Ach dubbel Wee och Pust! O Suck och Klageklud
Ut af the många Små som wandlat haa sin Strud.
Men hwad mon ther af bli / at man så ymnigt klagar?
Thet hielper doch ej mehr / ty himlen så behagar /
At alt hwad Ande har / skall stilla then igen
Från Kroppen / theß till tro så högt förbunden Wån.
Ej är Des dyre Sial / till timlig sällhet skapat /
Ej JESUS återlöst then till wårt prääl / men lagat /
At dö / en ingång är / till Himlens helga Choor /
Tijt Sialen har sitt måhl / till Englars sällhet stoor.
Hwij gråte I så swårt / hwij qwålie I så Eder /
Hwij stillas ej thet låt / som mehra förja beder.
Ehr Man och Eder Faar / wår Doctor hoos of stoor /
Nu stüner Solen lätt / hoos GUD ther han nu boor.
Hans Sial nu niuter Frögd then henne bäst skall tiåna:
Des andelöse Kropp / will GUD sin Roo förlåna:

Tills JESUS Frälserman / will stiga ned i skyn /
 Igen förena them / och all ting giöra ny,
 Med hela werldens präal / med all thes pracht och ähra /
 Han wärta skulle eij / thet Gud haer tacks bestära;
 Ty tusend resor mehr / hoos Jesum har han fädt /
 In nu wär werld kan troo. Så lyckligt haer thet gädt.
 Heel säll O fromme Siäl / som redligt welat wandra:
 Tu leswat nog för tig / men lütet för of andra.
 Tu hållit Trona haer; nu ästu Engla-skäär:
 Tu Himlen sökt med flit / thet ästu Lambet när.
 Tu andelose Kropp / en Andans härlig Boning /
 För detta härligt prydd / sof rolig i tin Wåhning /
 Uti tin Hwilo-roo / tils Goel kommer sidst /
 Förena Kropp och And / till Frögd förutan brist.

Den Sahl. Herren til ödmuikeste Abretiens / samt the
 i Sorgen till Tröst / ensalldeligen författade af

ERICH BERNSTRAND

Sacell. in Wändamåli.

Osa jouduis järteheni /
 Cajahdaisi Callohooni!
 Jos sijs juonet julman surman /
 Ryllä caubiat caiket curian /
 Rynälläni käsitäisin /
 Pännäl pienel pärräisin /
 Paperihin painaisin!
 Mut eij mahdu Matin mielen /
 Joucahdu ratk järteheni;
 Mieli mitä mustan miehen /
 Cuolon courat cowat caiten /
 Ilmas ilkiäinen Isänän:
 Joca jyrsei / joca järsei /
 Cohdastansa caiket carsei /
 Niehen meildä Mertilisen /
 Ansainen Arcki-Prowastin.
 Tai Turust tuimast tobwastin /
 Süpacunnast habmastin /
 Cuolold cowald kieritettin /
 Wierald wieckald wieritettin /
 Parist Pappain paistawaisten /
 Miesten muiden Mertillisten /
 Ioin Isain istuwaisten;
 Perki poijes pohiattomald /
 Coriattin Cuolold cowald;
 Cairwais Taata talutettin /
 Iso Isa istutettin.
 Cuiteng Cuolem cowa carwas /
 Mahdoit madel mualla marras:
 Mitäs menit meidän Majall /
 Hattomal ah! ah! ajal?
 Custa sinä copia Couco /
 Lemmeröinen musta Luico;
 Lähetettin lähisteleen /
 Tulit tänne tatisteleen /

Wiccas wära wändamahan /
 Utkoo Uliast ottamahan?
 Täingös Täali mielekkeit /
 Wicahdellas wijleskeit /
 Carcottelit carstin calcun /
 Wäliestelit walkian walcun?
 Mitä meidän melumasa /
 Elos enä elämäjä?
 Marian Niehet mainitcahan /
 Papi perki parcucahan /
 Waimot waitiast walittacan /
 Pücat pienet pylwitähän /
 Wändamäki riecucahan /
 Cappel cansa cajahdelcan /
 Sirwisalo huutacahan /
 Satawa siel surcutelcan.
 Oho cuinga onnetomat /
 Menot meille meluilewat!
 Crumu caunis cutistettu /
 Päästäm pojes pudistettu /
 Ilon itcuxi muutettu /
 Waattem walkiat mustattu /
 Suru syngiä sydämesäm /
 Cohina cowa corwisamme /
 Kellor kylläld keinuwat /
 Murhen menoi muistuttawat /
 Cosca Culdainen Cubias /
 Uro ahkera uljas /
 Cammionsa caimatahan /
 Leposians lewamahan /
 Tuloo Duomarin totisen /
 Odottaman uscollisen /
 Lunastajansa Jesuren.

Murhesans Cuiuttell
 V. D. M. in Maria.

Orte quid est gelida miseris mortalibus unquam
 Certius: hæc cunctis est adeunda viris.
 Scilicet hocce dies docet ecce novissima Nostro,
 Nobis quæ innumero nomine flenda venit.

En lumen nostrumque decus FLACHSENIUS umbris
 Conditur, & secum gaudia nostra trahit!
 Quem probitas ingens, virtus decorabat & omnis,
 Atque opibus clarum Pallas amica fecit.
 Quas summis curis collectas protulit orbi,
 Riteque proposuit, non sine fruge, suis.
 Non igitur viles questus hæc funera tentant;
 Nam satis est luctus, qui domui intus adest.
 Luget & Hunc omnis Musarum turba piarum,
 Luget & officio non reperire parem.
 Illacrymat moestum pubes Academica casum,
 Jacturamque suam corde gemente dolet;
 Jure sed occasum moeret Satacundia Tanti,
 Sub cujus cura floruit ipsa, Viri.
 Ejus in austero studuit comes ire labore
 Auxiliis præsto, præfidiisque bonus.
 Ille malum virus vitiorum elisit, honesti
 Monstrando semper dulce pudoris iter.
 Nunc quamvis gelida DOCTOR jam in morte quiescat,
 Non tamen in totum deperit ille decor;
 Ast etiam post fata viret, semperque virebit,
 Et laudem seræ posteritatis habet.
 Jam felix inter sanctas latando catervas
 Cum sanctis laudat maxima facta DEI,
 Illum non patriæ, non angit cura suorum;
 Gaudia sed, nunquam dilperitura, tenet!!

*Hæc paucula, in Obitu Inspectoris sui Summi
 Reverentis, inestissima adiecit mente*

HENRICUS MALMENIUS.

Sat. Fini.

V. D. M. in Vitis